

Alina MANG

Rețetă de ... Scandal

Chiar dacă poate fi pus sub semnul întrebării și comentat, criteriul după care se stabilește dacă un spectacol (sau un teatru, prin producțiile sale) are sau nu succes este în mod evident cel al afluenței de public. Cum s-ar spune, mai clar, cel al билетelor vândute. Nici un director de teatru nu poate să-și permită să nu îl ia în calcul și caută „rețete” care să funcționeze cel mai bine și să-l asigure că nu va avea săli goale. În contextul ofertei culturale a Capitalei, unde teatrele nu au un profil clar definit (să zicem, pe un anumit gen dramatic, pe un tip de spectacol, pe texte clasice, contemporane sau românești etc.), „rețeta” nu trebuie doar să funcționeze, ci să fie una sigură. De preferat comedie, o poveste simplă, credibilă, posibilă oricând și oriunde, replici cu haz, poate chiar ușor „picante”, actori cunoscuți. Dacă teatrul mai este situat și în centru, la bulevard chiar, cum este Teatrul „Nottara”, toate aceste ingrediente aduse laolaltă oferă multe șanse de reușită. Reacțiile spectatorilor care au vizionat la Sala „Horia Lovinescu” a Teatrului „Nottara” **Scandal la operă!** confirmă cele spuse mai sus. Ei au râs în hohote, nu au plecat la pauză, semn că nu s-au plictisit (cu toate că ritmul inițial alert al acțiunii a trenat mai apoi, lungind durata reprezentației) și că așteaptă deznodământul (previzibil, de altfel), iar la final au aplaudat minute în șir. Dacă la premieră, când emoțiile interpreților sunt mai mari decât în cazul reprezentațiilor obișnuite, când în sală sunt și critici de teatru și jurnaliști, când spectacolul este încă proaspăt și nerulat în mai multe seri de joc, montarea s-a bucurat de o primire caldă din partea publicului, realizatorii ei au motive să creadă că au reușit. Care au fost de această dată ingredientele rețetei?

În primul rând, autorul american Ken Ludwig și piesa sa, despre care aflăm din caietul-program că a câștigat două premii Tony, patru premii DramaDesk și trei premii Outer Critics Circle. Un text, ce-i drept, cu mult umor, bine articulat dramatic, cu personaje tipologice, definit conturate: directorul, artistul aspirant la glorie, fata bătrână, cea romantică, soția geloasă și soțul infidel, amanta de ocazie etc. Cu titlul original *Tenor de împrumut*, piesa este construită pe baza unui *quiproquo*. La Opera din Cleveland este așteptat de toată echipa artistică și tehnică, în frunte cu directorul, de toată suflarea melomană a urbei marele tenor Tito Merelli, venit din Italia pentru a cânta, ca protagonist, în *Othello*. Cu puțin timp înainte de începerea spectacolului anunțat, se constată că acesta nu mai poate intra în scenă. Pentru a evita un scandal care l-ar fi compromis, directorul decide ca Max, un băiat bun la toate, să-i ia locul tenorului, în mare secret. Succesul pe care îl are îi confirmă lui Max talentul, dar atrage totodată după sine o serie întreagă de încurcături, pentru că este luat drept tenorul însuși. I se fac „favoruri” din partea acrițelor pentru a fi ulterior promovate, iubita lui cade și ea în brațele „marelui artist”, soția presupusului Merelli îl surprinde în flagrant și multe astfel de momente și răsturnări de situații, susținute de replici cu haz și de interpretarea nuanțată a actorilor Teatrului „Nottara”, sub îndrumarea regizorului Petre Bokor. Firește că totul se termină cu bine: directorul scapă basma curată, Max se va însura cu fiica acestuia, Merelli se împacă cu soția.

Decorul propune imaginea unei secțiuni transversale a unui apartament de hotel, care permite vizualizarea acțiunilor simultane ce se petrec în două camere

alăturate. Un spațiu construit cu tot dichisul, cu multe uși prin care actorii intră și ies în goana urmăririi adevăratului Othello. Costumele sunt și ele „de calitate“, corespund caracterizării fiecărui personaj în parte – evidențiind-o chiar prin vestimentația pe care acesta o poartă, armonic acordate prin culoare și gust întregului ansamblu scenografic, în totalitate realist. Având aceste date, prin simpla sa apariție un personaj stârnește hohote de râs. Cum este cea a liftierului, îmbrăcat în hainele de serviciu ale unui angajat într-un hotel de lux, gata să-i demonstreze maestrului Merelli calitățile sale vocale sau cea a falsului Othello cu fața vopsită în negru, stângaci în costumul de scenă pe care trebuie să îl poarte fără a da de bănuț.

Mai puțin armonizate între ele sunt interpretările actricești. Alături de momente cu adevărat reușite, partiturile interpretative înregistrează scăderi de forță și ritm, precum și momente de comic șarjat, nu întotdeauna justificat. Remarcabili însă Luminița Erga în rolul soției lui Merelli, Victoria Cociaș în cel al președintei asociației „Prietenii operei“ sau Mircea Diaconu în cel al directorului. Ion Grosu este un Max plin de umor, Valeriu Preda un Tito Merelli confuz, surprins de toată încurcătura, Natalie Ester o fiică răsfățată și incurabil romantică, Cristina Stoica Ivanciuc o actriță de operă sexy și insistentă, Alexandru Gheorghiu un simplu liftier care încearcă zadarnic să-i convingă pe toți că poate fi un bun cântăreț.

La *Scandal la operă!* s-a râs și s-a aplaudat mult. Nevoia spectatorilor de a se amuza, de a râde sănătos i-a făcut probabil să treacă peste imperfecțiunile spectacolului și să certifice faptul că „rețeta“ aplicată în acest caz de Teatrul „Nottara“ a fost una de succes.

Teatrul „Notara“ – Scandal la operă! de Ken Ludwig. Traducerea, adaptarea și regia: Petre Bokor. Decorul: Puiu Antemir. Costumele: Anca Marcu. Cu: Natalie Ester, Ion Grosu, Mircea Diaconu, Valeriu Preda, Luminița Erga, Alexandru Mike Gheorghiu, Cristina Stoica Ivanciuc, Victoria Cociaș. Data premierei: 18 ianuarie 2006.

Foto: Ionuț Staicu

Mircea DIACONU, Alexandru Mike GHEORGHIU și Ion GROSU.